

WAARDELOOS!

Henriëtte Hemmink

voetbalmeiden

Inhoudsopgave

K-K-dag

Voorbij

De groeten!

Trut

Ongewenst!

Waardeloos

Verdwenen

De handschoen

Verrader

De brief

De wedstrijd

Rapsak in love

Verzoening

Niet klef?

Over de auteur

Ook verkrijgbaar in deze serie

© 2019 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland

Voetbalmeiden - Waardeloos!

Auteur: Henriëtte Hemmink

Ontwerp en uitgave: MeerDanBeeld

ISBN 978-90-830351-1-6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

K-K-DAG

‘Wacht!’ brult Mark van Swieten.

Nikkie kijkt verbaasd achterom en ziet haar vader, die net nog in de deuropening van de receptie stond, achter haar aan rennen. Nikkie springt van haar fiets. Haar knie komt hard tegen de emmer die aan het stuur hangt. Als ze ziet dat haar vader met een fototoestel naar buiten komt, schudt ze heel hard nee en houdt beide handen voor haar gezicht. ‘Geen foto’s!’ gilt ze overdreven en doet alsof ze een beroemdheid is die door de pers wordt lastiggevallen. ‘Kom op!’ lacht Mark. ‘Je hoeft je niet te schamen omdat je met een emmer op pad gaat.’

‘Pah-hap,’ smeekt Nikkie en gluurde tussen haar vingers door. ‘Niet doen.’

‘Say cheese!’ Haar vader laat zich niet afschepen.

‘Oké!’ Nikkie trekt de emmer van het stuur. Ze gooit de inhoud, een spons, een zeem, een dweil en een fles schoonmaakmiddel op de grond, zet de emmer omgekeerd op haar hoofd en neemt een elegante houding aan. ‘Jij je zin! Cheese!’

‘Zonder emmer staat leuker,’ probeert haar vader tevergeefs.

Maar Nikkie blijft demonstratief met de emmer op haar hoofd staan. Hij maakt twee foto’s en wenst haar sterkte met de K-K-dag. Nikkie bedankt hem met een sierlijke buiging, grist de spullen van de grond en fietst de camping af.

Nikkie zit nog niet zo lang bij het meisjeselftal van H.V.V., de Heldoornse Voetbal Vereniging. Sinds haar komst heeft het team al heel wat successen geboekt. Nikkie is zeer talentvol en Van Schijndel, de trainer, vreest dat ze

niet lang bij de club zal blijven. Talenten, zoals Nikkie, horen op een ander niveau te voetballen. Nikkie droomt wel eens van een prachtige voetbalcarrière, maar ze heeft het bij H.V.V. naar haar zin. Hoewel Nikkie de jongste van het elftal is – ze moet nog veertien worden – voelt ze zich geaccepteerd door haar teamgenoten, die gemiddeld zestien jaar zijn.

Vorige week hoorde Nikkie voor het eerst over het bestaan van de K-K-dag, de Kantine-Klus-dag. Op die dag helpen zoveel mogelijk mensen van de club met allerlei klussen op het terrein, maar vooral in de kantine. Dat gebeurt eenmaal per jaar. Tijdens de Kantine-Klusdag wordt alles grondig schoongemaakt. Het houtwerk, de vloeren, het terras, het meubilair en de keuken. Vorig jaar hadden ze verbouwd en dat bracht veel kosten met zich mee. Het bestuur heeft lang moeten dubben of ze dit jaar wel aan de grote onderhoudsbeurt moesten beginnen. De club zit krap bij kas en geen enkele sponsor is bereid om hen financieel te ondersteunen. Nadat de contributie was verhoogd, werd toch besloten om met het jaarlijkse onderhoud te beginnen. Nikkie had eerst een smoes verzonnen om er onderuit te komen. Ze had een afspraakje met haar vriendje Jesse Sterkenburg, waar ze nog maar een paar weken verkering mee heeft. Hij is al zestien en woont net als zij in Nijverdam, waar zijn ouders een grote snackbar runnen. Jesse is haar eerste vriendje en omdat ze nog geen ervaring met jongens heeft, voelt ze zich best onzeker. Jesse en Nikkie hebben nog maar weinig tijd samen doorgebracht; daarom vond ze het leuk dat hij voorstelde een fietstocht te maken. Het zou zaterdag mooi weer worden en die dag zou ze geen wedstrijd hebben, dus kon het wat haar betrof doorgaan. Tot Jesse gisteren belde... ‘Ik bel over zaterdag. Die fietstocht... Er is iets tussengekomen. Ik kan niet,’

stamelde hij. 'Ik vind het heel jammer.' Ze hoorde een lichte trilling in zijn stem, die ze niet begreep en was te verbouwereerd om naar de reden te vragen.

Achteraf heeft ze daar spijt van. Eigenlijk is het niets voor haar om zich zomaar aan de kant te laten schuiven. Zonder aarzelen besluit ze om de handen uit de mouwen steken tijdens de K-K-dag. Alles is beter dan thuiszitten. Het zit haar niet lekker dat Jesse heeft afgebeld. Maar wat kan ze eraan doen?

Nikkie fietst over het Veenpad, de verbindingsweg tussen Nijverdam en Heldoorn. Drie jongens die haar passeren, lachen vanwege de emmer aan het stuur.

'Ha, Mien! Waar is de brand?' schreeuwt een van hen.

'Brand? Ik ga koeien melken!' antwoordt ze met een serieus gezicht. Het drietal kijkt haar verbaasd aan. Nikkie klemt haar lippen op elkaar.

Dat machoedrag van jongens kan ze niet uitstaan. Ze menen altijd opmerkingen te moeten maken wanneer er meisjes in de buurt zijn. Kom je een jongen alleen tegen, dan weet hij niet waar hij kijken moet. Laatst floten er een paar bouwvakkers vanaf een steiger. Nikkie floot nog harder terug. Ze keken verwonderd, alsof ze niet wisten dat meisjes ook kunnen fluiten.

In de verte verschijnt het karakteristieke kerktorentje van Heldoorn aan de horizon. Nikkie kijkt op haar horloge. Het is al later dan ze dacht.

Volgens Karin en Charlotte is de K-K-dag heel gezellig. Dat hoopt Nikkie dan maar, want zo'n dag poetsen is wel wat anders dan een leuk fietstochtje. In gedachten ziet ze zichzelf met Jesse op een zonnige plek in de hei liggen... Nikkie hoort een auto afremmen, maar houdt haar blik strak op de weg gericht.

'Geef maar een hand, dan trekken we je wel!'

Verbaasd kijkt Nikkie opzij en ziet Jennifer uit het raam van de auto hangen. Ze zit naast Siebren, de man die de voetbalvelden onderhoudt. Nikkie lacht en zegt dat ze Heldoorn wel op eigen kracht haalt.

'Zijn jullie in Nijverdam geweest?'

'Wat ben jij nieuwsgierig, zeg!' Jennifer wijst met haar duim naar de dozen op de achterbank. 'We hebben bij mijn oom verf gekocht. Daar kregen we tien procent korting. Dat scheelt weer.'

Siebren vraagt of hij gas mag geven. 'Ze wachten op ons.' Jennifer wil het raampje dichtdraaien, maar steekt plotseling haar hoofd weer naar buiten. 'Heeft jouw vriend een scooter?'

'Ja.' Nikkie trapt hard op haar pedalen om de auto bij te kunnen houden.

'Een zilvergrijze met een paarse streep?'

Nikkie knikt. 'Ja, hoezo?'

'Dan heb ik hem door Nijverdam zien rijden.'

'Dat kan, hij woont in Nijverdam.'

'Maar je had toch een afspraak met hem!'

'Ja! Nou en?'

'Die heeft hij toch afgezegd?'

'Daar had hij een reden voor.'

'Ja?' Er glijdt een spottend lachje over Jennifers gezicht. Nikkies maag knijpt samen.

'Ja!' reageert Nikkie kribbig. Het irriteert haar dat iedereen zich met haar bemoeit. Het gaat niemand iets aan.

'Weet je ook welke reden?' vraagt Jennifer nadrukkelijk. 'Natuurlijk.'

Jennifer neemt Nikkie onderzoekend op en schakelt abrupt op een ander onderwerp over. Ze vraagt bij welke groep Nikkie is ingedeeld.

‘Ik zit met Karin en Charlotte in de schoonmaakploeg,’ antwoordt Nikkie.

‘Ik help met schilderen. Tot straks!’ Jennifer draait het raampje dicht.

Het lijkt alsof er een zware steen door Nikkies slokdarm naar haar maag zakt. Jennifer heeft Jesse in Nijverdam gezien. Nou en? Waarom raakt ze van streek door Jennifers manier van reageren? Nikkie probeert de onrust te verdrijven door aan iets anders te denken, maar dat lukt niet erg.

Op het sportpark is het een drukte van belang. Nikkie is de laatste die arriveert. Ze zet haar fiets in de stalling en gaat op zoek naar de schoonmaakploeg.

Liesbeth, Willemijn en een paar jongens zitten op hun knieën op het terras en halen onkruid tussen de tegels weg. Aan de achterkant van de kantine zijn jongens bezig met het schuren van het houtwerk.

‘Hebben jullie toevallig Jut en Jul gezien?’ vraagt Nikkie aan Liesbeth, de keeper van het team. Karin en Charlotte worden Jut en Jul, of de Siamese tweeling genoemd, omdat ze vanaf de kleuterschool onafscheidelijk zijn. Het zijn echte hartsvriendinnen, die trouwens nog steeds bij elkaar in de klas zitten. Het is een komisch stel, dat telkens weer op originele wijze voor opschudding binnen het team weet te zorgen.

Liesbeth wijst naar de kantine. ‘Ze zijn al begonnen!’

Nikkie gaat naar binnen. Radiomuziek schalt door het hele gebouw. Ze schiet in de lach als ze Van Schijndel met grote plukken watten in zijn oren tegenkomt.

Vanuit de keuken klinken stemmen. Nikkie loopt

nietsvermoedend naar de keuken om haar emmer met warm water te vullen. Zij heeft met Van Schijndel afgesproken dat ze de ramen gaat zemen. Als ze de deur wil openduwen, blijft ze met de deur half open roerloos staan om naar het gesprek tussen Karin, Charlotte en Jennifer te luisteren. Ze hebben het over haar!

‘Het gaat ons niets aan,’ hoort ze Karin zeggen. ‘Het is een zaak tussen Jesse en Nikkie.’

‘Vind ik ook,’ mompelt Jennifer.

‘Ze wordt belazerd!’ roept Charlotte uit. ‘Dat moet ze weten. Ze is onze vriendin!’

Een golf van ongerustheid borrelt langzaam bij Nikkie omhoog, zodat het klamme zweet haar uitbreekt.

‘Wacht nog even,’ zegt Karin. ‘Misschien is het allemaal een misverstand.’

‘Daar zag het niet naar uit,’ onderbreekt Jennifer haar.

‘Daarvoor had ze hem te stevig vast.’

De adem stukt Nikkie in de keel. Ze trekt, zonder geluid te maken de deur weer dicht.

VOORBIJ

Vanuit de keuken van de kantine klinkt een zacht gestommel. Nikkie sluipt op haar tenen naar de hal terug. Ondertussen houdt ze de deur van de keuken angstvallig in de gaten.

‘Ze wordt belazerd!’ had Charlotte gezegd.

Duizenden vragen schieten door Nikkies hoofd. Hoe weten ze dat? Is het wel waar? Jesse had toch niet voor niets al die moeite gedaan om hun ruzie bij te leggen, nadat hij tijdens een houseparty XTC had gebruikt? Nikkie moet niets van XTC hebben en ontliep hem daarna. Na een paar dagen was hij bij haar gekomen om te zeggen dat het hem speet. Jesse liet merken dat hij om haar gaf en haar niet kwijt wilde. Dat meende hij. Daarom is het moeilijk te geloven dat zijn gevoelens voor haar, na hooguit anderhalve week, zomaar voorbij zijn. Tenzij hij op een ander verliefd is geworden. Dat kan gebeuren...

Hoewel ze hem nog niet zo lang kent, weet ze dat Jesse zijn hoofd niet zo snel op hol laat brengen.

‘Jongens zijn anders dan je denkt!’ heeft Charlotte haar gewaarschuwd. ‘Daar kom je wel achter.’

Wat weten Karin, Charlotte en Jennifer van Jesse? Nikkie zet de emmer op de grond en staart besluiteloos naar de deur. Haar hart klopt in haar keel.

In het begin kon ze niet geloven dat Jesse Sterkenburg verliefd op haar was. Wat moet een jongen van bijna zeventien, met een meisje dat nog veertien moet worden? Jesse is aantrekkelijk. Hij heeft bruine ogen en donkerblond haar.

Omdat Nikkie graag voetbalt, valt ze onder de categorie ‘stoere meiden’. Mensen plaatsen anderen graag in hokjes.

Nikkie vindt zichzelf geen stoer type. Ze is ondernemend en niet op haar mondje gevallen, maar daarom ben je nog niet stoer! Nikkie voelt zich niet thuis bij de meisjes uit haar klas, die dag en nacht bezig zijn met kleding, gewicht, haarkleur, make-up en jongens. Wie denkt dat voetballende meisjes er jongensachtig uitzien heeft het mis. Nikkie heeft lange, blonde haren en is slank. Haar gezicht is smal, een beetje ovaal. Haar brede mond en groenblauwe ogen vallen op. Nikkie laat zich door niets en niemand beïnvloeden, zeker niet door de heersende modetrend. Kleding moet lekker zitten en vooral praktisch zijn. Ondanks het feit dat ze zich ongewild een buitenbeentje voelt, blijft ze zichzelf. In jongens was ze niet geïnteresseerd, totdat ze verliefd werd op Jesse en hij op haar. Haar vriendschap met Jesse heeft haar, hoe vreemd dat ook klinkt, onzeker gemaakt. Vanaf het moment dat ze bij elkaar zijn, is ze bang hem kwijt te raken.

Ze pakt de emmer van de grond en loopt langzaam naar de keuken. Ze hoest en verschuift een paar stoelen, zodat ze haar horen aankomen.

Ineens gaat de deur open en verschijnt Jennifer in de deuropening.

‘Ah, daar ben je!’ Haar stem klinkt hol in de lege ruimte.

‘We zitten met smart op je te wachten,’ grijnst Charlotte die naast haar opduikt.

‘Hoe gaat-ie?’ vraagt Karin, die met haar hoofd boven de anderen uitsteekt.

‘Goed.’ Nikkie is op haar hoede. ‘Zijn jullie nog niet begonnen met schoonmaken?’

‘We waren zo aardig om even op je te wachten.’

Het weë gevoel in Nikkies maag neemt toe. Daar staan ze: Karin, Charlotte en Jennifer. Drie vriendinnen die iets voor haar verzwijgen. Zal ze hen voor het blok zetten en het vragen?